

skridtspartiet finder vi faktisk, at et mindretal på 43 pct. er ret stort, så vi mener ikke, at der er et markant stort flertal for medlemskabet i Finland.

Vi mener, at det samme forhold sandsynligvis også vil gøre sig gældende ved Sveriges afstemning og i særdeleshed i Norge, hvor meget i øvrigt tyder på, at flertallet måske slet ikke ønsker medlemskab af EU. I relation til de afstemninger, vi har haft her i Danmark, hvor det har stået klart, at en meget stor del af den danske befolkning slet ikke ønsker medlemskab af Den Europæiske Union, bør vi være de første til at opfatte de signaler, som bliver udsendt af store mindretal ved en folkeafstemning. Danmark skal forstærke indsatsen frem til regeringskonferencen i 1996 for at forklare de politikere i Europa, som mener, at en meget hurtig europæisk integrationsproces er nødvendig, at de må revurdere deres planer og deres opfattelser.

Som en mere konkret bemærkning til det lovforslag, vi behandler, skal jeg nævne, at det ikke har været tilfredsstillende for Fremskridtspartiet, at de fire ansøgerlande som udgangspunkt i forhandlingerne har skullet acceptere hele det retlige traktatgrundlag, som det ser ud på nuværende tidspunkt. De har ikke haft reel mulighed for at forhandle undtagelser, ikke engang i stil med det, Danmark har kunnet forhandle sig frem til i form af Edinburgh-Aftalen. Vi mener i modsætning til SF, at der faktisk er et problem her, og at landene ikke alene skulle have haft mulighed for at forhandle sig frem til tidsbegrænsede overgangsforanstaltninger, men til egentlige og reelle undtagelser fra det eksisterende retlige grundlag. Vi havde hellere set et mere imødekommende EU, hvor det havde været muligt at få disse undtagelser, men det lod sig altså ikke gøre.

Det siger sig selv, at når ansøgerlandene har skullet acceptere hele det retlige grundlag, er der nogle forhold i aftalen, som vi i Fremskridtspartiet ikke bryder os om. Vi mener, at disse forhold cementerer nogle af de markedsforvridende ordninger – eller planøkonomiske ordninger, om man vil.

Udgangspunktet for vores behandling af lovforslaget er dog ikke en egentlig stillingtagen til indholdet af udvidelsesaftalerne, for den egentlige godkendelse af disse skal de enkelte landes befolkninger foretage internt. Når vi kan støtte lovforslaget, hænger det derfor sammen med ønsket om, at ansøgerlandene selv suverænt skal bestemme, om de ønsker medlemskab af EU på det nuværende grundlag.

Lad mig lige til slut sige til hr. Kent Kirk, som i sit ordførerindlæg kom ind på, at de nordiske lande jo ikke har bedt om undtagelsesordninger, ikke engang i stil med de danske: Som jeg sagde tidligere i mit indlæg, er det vores indtryk, at de nordiske lande ikke har fået disse ordninger; men mit udgangspunkt var, at de ikke har haft mulighed for at søge om dem, fordi EU's oplæg til forhandlingerne var en slags take it or leave it-holdning. Enten kunne man godtage hele det retlige grundlag, eller også kunne man forlade forhandlingsbordet, og det synes vi altså ikke var rimeligt.

Men vi støtter lovforslaget, fordi vi mener, at det skaber mulighed for, at de nordiske lande og Østrig selv kan tage stilling til, om de ønsker medlemskab på det nuværende grundlag.

Elisabeth Arnold (RV):

I begyndelsen af august var der nordisk kvindekonference i den finske by Åbo. Jeg deltog på vegne af det danske Folketing sammen med adskillige andre danske politikere, og vi blev hurtigt involveret i en fuldstændig tilbageskrumning i en debat, der mindede om den, vi havde i Danmark op til folkeafstemningen i 1972. Vi opdagede pludselig, at debatten i de øvrige nordiske lande rasede og bølgede frem og tilbage med beskyldninger, forsvar og næsten tårevædede deltagere på fuldstændig samme måde, som vi så i Danmark op til folkeafstemningen i 1972.

Utallige af de meget kraftige nordiske EU-modstandere fremhævede, at nu ville de nordiske lande gå deres undergang i møde: Ligestillingen mellem mænd og kvinder ville blive to-talt ødelagt; alle ville blive arbejdsløse; landbruget ville forsvinde, og fiskeriet ville blive overtaget af andre. Der var ikke grænser for alt det, der ville ske, og de nordiske lande ville totalt miste deres identitet.

Det var derfor med speciel fornøjelse, at de danske deltagere kunne stille sig op og sige: Jamen vi er her stadig væk. Vi er faktisk stadig et selvstændigt land, vi har vores regering og vores kongehus. Det er der ikke nogen der har villet tage fra os, og vi befinder os faktisk udmærket i De Europæiske Fællesskaber, så I kan roligt følge efter. Det har finnerne gjort nu ved deres folkeafstemning, og vi håber også, at de øvrige nordiske lande enten nu eller senere tilslutter sig De Europæiske Fællesskaber.

Det er et gammelt dansk ønske, at både Norge, Sverige og Finland kan komme med i EU; men i hvert fald for Finlands vedkommende er